

ÇOCUK VE ELMA AĞACI

Uzun zaman önce, küçük bir erkek çocuğunun çok sevdiği ve çevresinde her gün oyunlar oynadığı büyük bir elma ağacı vardı. Çocuk ağacın tepesine tırmanır, elmalar koparıp yer ve ağacın gölgesinde uzanıp kestirirdi. Çocuk ağacı sever, ağaç da küçük çocukla vakit geçirmekten çok hoşlanırdı.

Günler aylar birbirini kovaladı ve çocuk büyüdü. Artık her gün ağacın çevresinde oynamaya gitmiyordu. Ve bir gün, tekrar çıkageldi. Ancak bu kez üzgün görünüyordu ağacın eski dostu. Ağaç, “Hadi gel ve yine oyunlar oyna çevremde” dedi. “Artık çocuk değilim ve ağaçların çevresinde oynamayı bırakalı çok oldu.” diye yanıtladı arkadaşı ve iç geçirerek devam etti: “Oyuncak istiyorum ama oyuncak almak için param yok.” Ağaç hemen bir çözüm önerdi: “Maalesef benim de param yok” dedi. “Ama tüm elmalarımı alabilir ve onları satabilirsin. Böylece oyuncak için gerekli olan parayı çıkarmış olursun.” Çocuk heyecanla kabul etti bu öneriyi. Hızlıca tırmandı ağaca ve tüm elmaları tek tek toplayarak, gülümseyerek ayrıldı oradan. Ağaç, onun elmaları topladıktan sonra dönmemesine çok üzüldü. Ve bir gün genç bir delikanlı olarak döndü çocuk. Ağaç heyecanla, “Hadi gel ve yine oyunlar oyna çevremde” diye seslendi. Delikanlı yanıtladı: “Oyuna harcayacak zamanım yok” dedi. “Ailem için çalışmam gerekiyor. Ve barınacak için bir eve ihtiyacımız var. Yardım edebilir misin?” Ağaç, “Hiç evim yok ki” dedi. “Ama eğer istersen, dallarımı kesebilir ve bir ev yapabilirsin.” Genç adam, elma ağacının tüm dallarını kesti ve gülümseyerek ayrıldı yanından. Ağaç, onu mutlu görmekten hoşnuttu ama... Genç adam yine dönmedi. Ağaç yine üzgün ve yalnız başına kalakalmıştı.

Derken... Sıcak bir yaz günü, adam ağacın yanına gitti. Ağaç onu görür görmez mutlu olmuştu, “Hadi gel ve yine oyunlar oyna çevremde” dedi. “Yaşlanıyorum artık” diyerek yanıt verdi adam. “Denize açılıp biraz rahatlamak istiyorum. Bana bir tekne verebilir misin?” “Tekne yapmak için gövdeyi kullanabilirsin” dedi ağaç. “Böylece denize açılıp biraz nefes alır, rahatlırsın.” Adam ağacın gövdesini kesti ve bir tekne yapıp denize açılmak üzere yola koyuldu. Uzun bir süre ortalarda görünmedi. Ve yıllar sonra yeniden geri geldi. Ağaç, “Kusura bakma çocuğum.” dedi. “Ama sana verebilecek bir şeyim kalmadı. Artık elmalar da yok.”, “Sorun yok” dedi adam. “Zaten bende de onları ısırabilecek dişler kalmadı.” Ağaç devam etti: “Tırmanabileceğin dallarım da yok.” Adam, “Tırmanabilmek için oldukça yaşlıyım” diye yanıt verdi. “Gerçekten.” dedi ağaç gözyaşlarıyla. “Gerçekten sana verebileceğim hiçbir şeyim yok. Geriye yalnızca çürüyen köklerim kaldı.”

Adam, artık benim de hiçbir şeye ihtiyacım yok, hiçbir şey istemiyorum” dedi. “Yalnızca oturup dinlenecek bir yer istiyorum. Geçip giden yıllar, beni öylesine yordu ki.” “Tamam” diye yanıtladı ağaç. “Yaşlı ağaç kökleri, uzanıp dinlenilebilecek en iyi yerdir. Hadi gel, gel de otur ve dinlen.” Adam toprağın üzerine oturdu, ağacın yüzeyde kalan küçük gövde kalıntısına yaslandı. Ağaç, yine de mutluydu. Gözyaşlarına aldırmaksızın, mutluluktan gülümsüyordu bile.

Aslında bu, herkesin, hepimizin öyküsüdür. Ağaç, aynen aile gibidir. Çocukken anne ve babamızla oynamaya, vakit geçirmeye bayılıyoruz. Ne zaman ki büyüyoruz, o zaman terk ediyoruz onları. Ancak bir şeye gereksinim duyduğumuzda gidiyoruz yanlarına. Ya da dara düştüğümüz, işin içinden çıkamadığımız anlarımızda arıyoruz onları. Ne olursa olsun, biliyoruz ki ailemiz her anımızda orada, elimizi uzatsak tutacağımız kadar yakınımızdadır. Ve bizi mutlu etmek için her şeyi yapmaya hazırdır. Çocuğun ağaca merhametsizce davrandığını düşünmüş olabilirsiniz. Biz de ailemize karşı çok zaman böyle davranmıyor muyuz?

İtiraf edelim. Onların bizim için yaptıklarının değerini görebiliyor, bizim için buldukları özverilerin ayırına varabiliyor muyuz, çok geç olana dek?

SİHİRLİ KEMAN

Çok eskiden, genç bir kadın, kocasını ve küçük yaştaki oğlunu terk ederek ortalıktan kaybolmuş, bir daha da ortalıkta görünmemişti. Kocasını bir müddet sonra yeniden evlenmiş, çocuk da üvey anne eline düşmüştü. Vakti gelince çocuk okula başladı. Ama derslerinde hiç başarı göstermiyordu. Yaşlıları arasında en başarısız o idi. Çocuk derslerini başaramadıkça baba ve üvey annesi tarafından aşağılanıyor, ara sıra da tartaklanıyordu. Çocuk böyle aşağılandıkça daha başarısız oluyor, başarısız oldukça da aşağılanıyordu. Bu durumda işin içinden çıkması mümkün değildi. Adı bir defa "aptal"a çıkmıştı.

Sonuçta beklenen oldu. Baba çocuğu okuldan aldı, bir ustanın yanına çırak olarak verdi. Fakat çocuk bu çıraklığında da bir varlık gösteremedi. Eli hiçbir işe yakışmıyordu. Sakarlığı, kırıp dökücülüğü çok göze batıyordu. Ailesi tarafından olduğu kadar çevresi tarafından da itilip kakılıyordu.

İşte bu haldeki çocuğa; bir gün, yıllar önce kendisini ortada bırakıp kaçan annesinden bir mektup geldi beraberinde bir paketle. Anne, mektubunda; oğlunu çok özlediğini, hiçbir zaman aklından çıkarmadığını, kaderin kendisini öyle davranmaya ittiğini yazıyor ve bir çeşit özür diliyordu. Gönderdiği paketin içinden de bir keman çıkmıştı. Çocuk gerek mektup gerekse keman için çok sevinmişti. Annesi tarafından unutulmamış olması onu son derece mutlu etmişti.

Bu başarısız çocuk, kısa zamanda kemani çalmayı öğrendi. Hatta o kadar güzel keman çalmaya başladı ki herkes şaşırıp kaldı. Bu derece kabiliyetsiz, eli bir işe yakışmayan çocuk nasıl böylesine ustaca keman çalabilirdi? Başta, babası ve üvey annesi olmak üzere, hemen herkes gelen kemanın sihirli olduğuna inanmaya başladı. Başka türlü akıllarına sığmıyordu. Çocuk da giderek keman çalmada daha da ustalaşıyor, adeta kemani konuşturuyordu. Hemen herkeste bu işin nasıl olduğunu, gizemini araştırıp öğrenme hevesi uyandı.

Yakındaki bir kentte yaşayan bir bilgeye, çocuğun öyküsünü anlatıp, onun nasıl da bilinen yeteneksizliğine rağmen kusursuz keman çalabildiğini, kemanda bir sır olup olmadığını sordular. Yaşlı bilge şu açıklamada bulundu:

- Kemanda sandığınız gibi bir sır yoktur. Çocuk da sanıldığı gibi doğuştan kabiliyetsiz değildir. Ama başlangıçta annesi tarafından unutulduğunu sanarak okulda ve iş yaşamında bir varlık gösterememiştir. Unutulmak çok kötü bir şeydir. Bütün kabiliyetleri körletir. Ama neden sonra çocuk annesi tarafından unutulmadığını, sevildiğini öğrenince içinde var olan kabiliyetler yeşermiştir. Sizin üzerine bunca yorumlar, yakıştırmalar yaptığınız olay bu kadar basittir.

UZAKLAŞAN KALPLER

Hintli bir ermiş öğrencileri ile gezinirken Ganj nehri kenarında birbirlerine öfke içinde bağırarak bir aile görmüş. Öğrencilerine dönüp “insanlar neden birbirlerine öfke ile bağırırlar?” diye sormuş.

Öğrencilerden biri “çünkü sükûnetimizi kaybederiz” deyince ermiş “ama öfkelendiğimiz insan yanı başımızdayken neden bağırırız? O kişiye söylemek istediklerimizi daha alçak bir ses tonu ile de aktarabilecekken niye bağırırız?” diye tekrar sormuş.

Öğrencilerden ses çıkmayınca anlatmaya başlamış: “İki insan birbirine öfkelenildiği zaman, kalpleri birbirinden uzaklaşır. Bu uzak mesafeden birbirlerinin kalplerine seslerini duyurabilmek için bağırarak zorunda kalırlar. Ne kadar çok öfkelenirlerse, arada açılan mesafeyi kapatabilmek için o kadar çok bağırımları gerekir.”

“Peki, iki insan birbirini sevdiğinde ne olur? Birbirlerine bağırarak yerine sakince konuşurlar, çünkü kalpleri birbirine yakındır, arada mesafe ya yoktur ya da çok azdır. Peki, iki insan birbirini daha da fazla severse ne olur? Artık konuşmazlar, sadece fısıldaşırlar çünkü kalpleri birbirlerine daha da yakınlaşmıştır. Artık bir süre sonra konuşmalarına bile gerek kalmaz, sadece birbirlerine bakmaları yeterli olur. İşte birbirini gerçek anlamda seven iki insanın yakınlığı böyle bir şeydir.”

Daha sonra ermiş öğrencilerine bakarak şöyle devam etmiş: “Bu nedenle tartıştığınız zaman kalplerinizin arasına mesafe girmesine izin vermeyin. Aranıza mesafe koyacak sözcüklerden uzak durun. Aksi takdirde mesafenin arttığı öyle bir gün gelir ki, geriye dönüp birbirinize yaklaşacak yolu bulamayabilirsiniz.”

MAVİ KUDELE

New York'ta yasayan bir öğretmen, lise son sınıfındaki öğrencilerinin diğer insanlardan farklı özelliklerini vurgulayarak onları bir biçimde onurlandırmaya karar verir. Ve öğretmen bir gün, Helice Bridges tarafından geliştirilmiş süreci kullanarak, her bir öğrencisini teker teker tahtaya kaldırır. Kaldırdığı her öğrenciye öncelikle kendisinin (sınıf ve öğretmeni için) ne kadar özel olduğunu belirtir. Sonra her birinin yakasına, üzerinde altın harflerle “Siz çok önemlisiniz” yazılı birer mavi kurdele takar. Daha sonra kabul görmenin toplum üzerinde ne gibi etkileri olacağını anlayabilmek amacıyla sınıfına bir proje yaptırmaya karar verir.

Bu projeye göre; her öğrencisine üçer tane daha mavi kurdele verir ve onlardan bu töreni yaşadıkları çevrede devam ettirmelerini ister. Öğrenciler daha sonra sonuçları takip edecek, kimin kimi onurlandırdığını tespit edecek ve bir hafta boyunca sınıfa bilgi vereceklerdi.

Öğrencilerden biri, gelecekteki kariyer çalışmaları için kendisine yardımcı olan ve ailece tanıdıkları, bir şirketin üst düzey görevlisini onurlandırmış, adamın yakasına mavi kurdeleyi iliştiirmişti. Ardından yöneticiye iki tane daha kurdele vermiş ve; “Bu mavi kurdele bizim sınıf projemiz. Sizden de onurlandırmanız için birini bulmanızı rica ediyorum. Onurlandırdığınız insanlara ekstra kurdele de verin. Böylece onlar da bu projenin devam etmesi için başkalarını bulabilirler. Daha sonra, lütfen bana ne olduğu konusunda bilgi verin” diye rica etmiş.

Mavi kurdeleleri alan yönetici aynı gün, suratsız biri olarak bilinen patronunun yanına gitmeye karar verir. Patronun odasına girer ve ona: “İş dünyasında bir deha olduğundan ötürü kendisini takdir edip örnek aldığını” söyler. Ve bu mavi kurdeleyi yakasına takması için izin verip vermeyeceğini sorar. Şaşkına dönen patronu; “Tabii ki” şeklinde cevap verir. Yönetici de mavi kurdeleyi, patronun tam kalbinin üstüne, ceketine iliştirir. Ekstra kurdeleyi verirken de; “Bana bir iyilik yapar mısınız, siz de bu kurdeleyi onurlandırmak istediğiniz birine verir misiniz? Bunu bana veren çocuk, okulda bir proje yaptıklarını söyledi. Bu onurlandırma töreninin devam etmesi gerekiyormuş. Böylece “bunun insanları nasıl etkilediğini belirleyeceklermiş.” diye ekler.

Patron o akşam evine geldiğinde on dört yaşındaki oğlunu yanına çağırır ve oğluna: “Bugün inanılmaz bir şey oldu. Ofisteydim, üst düzey yöneticilerimden biri içeri geldi, bana hayran olduğunu söyleyip, “İş dünyasında bu kadar başarılı olduğum için göğsüme bu kurdeleyi iliştiirdi. Bana ayrıca bir kurdele daha verdi ve onurlandıracak başka birini bulmamı istedi. Arabayla eve gelirken, bu mavi kurdeleyle kimi onurlandırabileceğimi düşündüm ve aklıma sen geldin. Ben de seni onurlandırmak istiyorum. Çünkü günlerim aşırı yorucu geçiyor ve eve gelince sana pek ilgi gösteremiyorum. Bazen derslerden aldığın notları beğenmeyince veya odanı toparlamayınca sana bağırıp çağırıyorum. Oysa bu akşam buraya oturup, sana benim için “ne kadar farklı ve özel” olduğunu söylemek istedim. Annen gibi sen de benim hayatımdaki en önemli insansın. Sen mükemmel bir çocuksun. “Seni çok seviyorum.” der ve o mavi kurdeleyi oğlunun yakasına takar.

Şaşkına dönen çocuk birden ağlamaya başlamıştır. Bütün vücudu titrerken başını kaldırır, gözleri yaş içinde olarak babasına bakar ve güçlkle: "Biliyor musun, ben yarın intihar edecektim baba" der. "Çünkü ben senin beni hiç sevmediğini, beni hiç önemsemediğini düşünüyordum. Ama şimdi ise her şey çok farklı. Ben de seni çok seviyorum. Ve baba, şu an sen oğlunun hayatını kurtardın."

DÜRÜSTLÜK ÇİÇEĞİ

Bir Çin prensi tahta çıkacaktı ama yasalara göre, daha önce evlenmesi gerekiyordu. Uygun bir aday bulmak için bölgedeki genç kızları huzuruna çağırdı. Saraydaki hizmetçilerden birinin kızı prensi çok seviyordu. O da prensin huzuruna çıkmak istedi. Annesinin uyarılarını dinlemedi, çünkü sevdiği adamı bir kere bile görmek onu mutlu edecekti.

Beklenen gece geldi. Genç ve güzel kızlar en güzel giysilerini giymişler, süslenmişler, kendilerini beğendirmek için her çareye başvurmuşlardı. Prens kızlara birer tohum verdi. Bunu saksılarına dikmelerini, altı ay sonra gelmelerini söyledi. En güzel çiçeği yetiştiren kız kendine eş olarak seçecekti. Herkes tohumu alıp heyecanla evlerine geri döndü.

Genç kız da kendisine verilen tohumu alıp saksıya ekti. O kadar bakmasına, özenmesine karşılık toprakta tek bir filiz bile görünmedi. Her şeyi denedi, uzmanlara danıştı ama bir fayda göremedi. Altı ay dolmuştu ama saksı hâlâ bomboştu. Prens sunacağı bir çiçek olmadığı halde gene de belirtilen gün ve saatte boş saksıyla saraya gitti. Oysa diğer kızlar güzel çiçekli saksılarla gelmişlerdi.

Sonunda beklenen an geldi. Prens salona girdi, kızların arasında dolaştı, saksıları birer birer inceledi. Hizmetçinin kızını kendine eş olarak seçtiğini duyurdu. Herkes şaşırmişti. Diğer kızlar bu karara tepki gösterdiler, itiraz ettiler. Boş saksıyla gelen kız nasıl eş olarak seçilirdi? Prens durumu şöyle açıkladı:

"Bu genç hanım en değerli çiçeği yetiştirip bana sundu. O çiçeğin adı dürüstlük çiçeğidir. Çünkü sizlere dağıttığım tohumların hepsi sahteydi ve çiçek açmaları olanaksızdı."

Hiç Hayallerinizden Sıfır Aldınız Mı?

Bu öykü, çiftlikten çiftliğe, yarıştan yarışta koşarak atları terbiye etmeye çalışan gezgin bir at terbiyecisinin genç oğluna kadar uzanır. Babasının işi nedeniyle çocuğun orta öğretimi kesintilere uğramıştı. Orta ikideyken, büyüdüğü zaman ne olmak ve yapmak istediği konusunda bir kompozisyon yazmasını istedi hocası. Çocuk bütün gece oturup günün birinde at çiftliğine sahip olmayı hedeflediğini anlatan 7 sayfalık bir kompozisyon yazdı. Hayalini en ince ayrıntılarıyla anlattı.

Hatta hayalindeki 200 dönümlük çiftliğin krokisini de çizdi. Binaların, ahırların ve koşu yollarının yerlerini gösterdi. Krokiye, 200 dönümlük arazinin üzerine oturacak 1000 metrekarelik evin ayrıntılı planını da ekledi. Ertesi Gün hocasına sunduğu 7 sayfalık ödev, tam kalbinin sesiydi. İki gün sonra ödevi geri aldı. Kağıdın üzerinde kırmızı Kalemle yazılmış kocaman bir "0" ve "Dersten sonra beni gör" uyarısı vardı.

"Neden "0" aldım?" diye merakla sordu hocasına, çocuk. "Bu senin yaşında bir çocuk için gerçekçi olmayan bir hayal" dedi, hocası. "Paran yok. Gezginci bir Aileden geliyorsun. Kaynağınız yok. At çiftliği kurmak büyük para gerektirir. Önce araziyi satın alman lazım. Damızlık hayvanlar da alman gerekiyor. Bunu başarmak imkansız" ve ekledi: "Eğer ödevini gerçekçi hedefler belirledikten sonra yeniden yazarsan, o zaman notunu yeniden gözden geçiririm."

Çocuk evine döndü ve uzun uzun düşündü. Babasına danıştı. "Oğlum" dedi babası "Bu konuda kararını kendin vermelisin. Bu senin hayatın için oldukça önemli bir seçim!"

Çocuk bir hafta kadar düşündükten sonra ödevini hiçbir değişiklik yapmadan geri götürdü hocasına. "Siz verdiğiniz notu değiştirmeyin" dedi. "Ben de hayallerimi."

O orta 2 öğrencisi, bugün 200 dönümlük arazi üzerindeki 1000 metrekarelik evinde oturuyor.

Yıllar önce yazdığı ödev şöminenin üzerinde çerçevelenmiş olarak asılı. Öykünün en can alıcı yanı şu: Aynı öğretmen, geçen yaz 30 öğrencisini bu çiftliğe kamp kurmaya getirdi.

Çiftlikten ayrılırken eski öğrencisine "Bak" dedi, "Sana şimdi söyleyebilirim. Ben senin öğretmeninken, hayal hırsızıydım. O yıllarda öğrencilerimden pek çok hayal çaldım. Allah' tan ki, sen, hayalinden vazgeçmeyecek kadar inatçıydın."

İŞTE BİZ BÖYLE DOSTUZ

Çok samimi iki dost ve arkadaşlardır. Fakat bir tanesi çok kurnaz, atılgan ve hareketli, diğeri ise çok saf , dürüst ve sessizdir. Bir gün kurnaz olan arkadaş , diğerk arkadaşın yanına giderek işlerinin bozulduğunu söyler ve kendisinden para ister. Samimi dostu onu hiç kırmaz ve elindeki bütün parayı arkadaşına verir.

Arkadaşı bu parayla işlerini düzeltir. Bir süre sonra kurnaz olan yine arkadaşının yanına gider ve arkadaşının evlenmek üzere olduğu nişanlısını çok beğendiğini ve kendisine vermesini ister. Arkadaşı çok şaşırır, ne diyeceğini bilemez. Fakat aralarında o kadar kuvvetli bir sevgi vardır ki arkadaşına hayır diyemez, nişanlısını arkadaşına verir. Zaman içinde Saf olanın işleri bozulur ve birden arkadaşı aklına gelir (ben ona sıkıştığında iyilik yapmıştım diyerek) arkadaşının iş yerine gider ve kendisine çalışması için iş vermesini ister. Arkadaşı ona iş vermez. Bizim ki pişmanlık ve üzüntü içinde geri döner ama yine de arkadaşına kıyamaz.

Bir gün sokakta dolaşırken yanına hasta ve yaşlı bir adam yaklaşır. Fakir olduğu için ilaç alamadığını söyler. Bizimki yaşlı adamcağıza acır, istediği ilaçları alır evine götürüp dinlendirir oturup sohbet ederler bir süre ve kısa bir süre sonra yaşlı adamın öldüğünü duyar. Yaşlı adam çok zengindir ve bütün mirasını kendisine bırakmıştır. Saf adam artık zengindir. Biraz da sevdiği dostuna olan kırgınlığıyla dostunun iş yerinin karşısında bir ev alır ve oraya yerleşir. Bir gün evinin kapısını dilenci bir kadın çalar. Yaşlı kadın çok aç olduğunu, kendisine yemek vermesini ister. Bizim saf hiç düşünmeden kadını içeri alır karnını doyurur, kimsesi olmadığını öğrendiği kadına ; Kendisinin de yalnız olduğunu söyler ve bu evde birlikte yaşayalım , sen evin işlerini ve yemekleri yaparsın der, yaşlı kadın hiç düşünmeden kabul eder.

Bir süre sonra yaşlı kadın bizimkine, kendine uygun bir kız bulup evlenmesini söyler, Bizimki böyle bir kızı nasıl bulacağını, tanıdığı olmadığını söyler. Yaşlı kadın ona uygun bir kız tanıdığını ve kendisiyle görüştürebileceğini söyler. Görüşmeler sonucunda evlenmeye karar verilir ve düğün davetiyeleri basılır.

Bizimkisi kırgın olduğu halde çok samimi dostunu yine de unutamamıştır . Biraz da geldiği konumu görmesi açısından samimi arkadaşına da davetiye gönderir . Düğün günü gelir çatar . Saf adam düğün salonunda bir şeyler söylemek isteğiyle mikrofonu alır ve başlar yaşadıklarını anlatmaya ;

-Eskiden çok sevdiğim bir dostum vardı . Bir gün işleri bozulunca benden borç para istedi, elimdeki bütün parayı verdim. Evlenmek üzere olduğum nişanlımı çok beğendiğini söyleyerek benden istedi. İçim kan ağlayarak onu da kendisine verdim . Çünkü biz gerçek dosttuk onun üzülmesini istemedim. İşlerim bozulduğunda onun fabrikasına gittim ve çalışmak için kendisinden iş istedim. O bana iş vermedi. Çok üzüldüm, ama yine de arkadaşına kızmıyorum Çünkü biz gerçek dosttuk.”

Bu konuşma üzerine kurnaz olan arkadaş daha fazla dayanamaz ve mikrofonu eline alır başlar konuşmaya;

-Benim de bir zamanlar çok sevdiğim bir dostum vardı. İşlerim bozulduğunda kendisinden para istedim,

bütün parasını bana verdi. Sonra ondan nişanlısını istedim, üzülerek nişanlısını da verdi . Nişanlısını istememin nedeni o kadının arkadaşına layık olmamasıydı (Hayat kadınıydı). Kendisi çok saf olduğu için arkadaşımı o kadından bu şekilde kurtardım. İşleri bozulduğunda gelip benden iş istedi, arkadaşımı kendi emrimde çalıştıramazdım, o yüzden iş vermedim.

Günün birinde karşılaştığı yaşlı adam benim babamdı. Babam ölmek üzereydi, onu arkadaşımın yanına ben gönderdim ve mirasını ona ben bıraktırdım. Evine gelen dilenci kadın ise; benim annemdi. Ona bakıp iyi yaşamasını sağlamak için gönderdim ve şu anda evlenmekte olduğu kişi de benim kız kardeşim. Onu arkadaşımın evlenmesine ben ikna ettim . Değerli misafirler, İşte biz böyle dostuz.

KILIÇ USTASI

Ak sakallı kılıç ustası, oturduğu minderden kalfa ve çıraklarının çalışmalarını dikkatle izliyordu. Harlı fırında korlaşan çeliğe şekil veren genç eller, ustalarının öğretisini çeliğe yansıttıkça, yaşlı kılıç ustası keyifleniyor, uzun yıllardır yanında çalışan genç insanlara mesleğinin inceliklerini öğretmenin mutluluğunu yaşıyordu. Atölyedeki gençler, yoğun çalışmalarına devam etmekteydiler. Başlarını, yaptıkları işten şöyle bir kaldırıp müşteriye saygıyla baktılar ve tekrar işlerine döndüler. Genç savaşçı, bu davranışlardan, muhatabının ak sakallı yaşlı ustanın olduğunu anladı. Ona doğru yöneldi. Ustaya saygıyla yanaştı. “Son cenk çok zorluydu” dedi. Yamulan kılıcını göstererek devam etti : “Kılıcımı tamir ettirmek istiyorum.” Usta, gönyesi bozulmuş olan kılıcı dikkatle inceledi. Farklı açılardan ve ufak dokunuşlarla kılıcı tarttı. Genç adam, bu uzun tetkik sürecini sessizce bir kenarda izlerken, bir yandan da ustanın yüzünden sonuçları anlamaya çalışıyordu. Uzun bir inceleme işleminden sonra usta, kılıcı minderin yanına koydu ve savaşıya dönerek “İş, ustalık gerektiriyor, diğer tamirlerden farklı bir işçilik gerektiriyor. Bu, hem pahalı hem de risk taşıyor. Kabul eder misin ?” diye sordu. Genç savaşçının yüzü, ustanın cümleleriyle aydınlandı. “Her şeye razıyım, yeter ki kılıcım istediğim gibi olsun” dedi. Yaşlı usta, kılıcı oturduğu minderin altına yerleştirdi, oturuş biçimini değiştirdi ve farklı hız ve ritimlerle iki kez oturup kalktı. Şaşkınlık içindeki genç, ustanın ne yaptığını anlamamış bir ifadeyle, kendisine uzatılan düzgün kılıcı eline aldı. Kılıcı, şöyle bir iki defa savurdu, dengesini hissetti ve rahatladı. “Ne kadar ödeyeceğim ?” diye sordu.

Usta, sakalını sıvazlarken kendinden emin bir tavırla “Yirmi altın” dedi. Genç adam, şaşkınlık içindeydi. Ancak kendini topladı ve karşı atağa geçti. “ Yapılan işin tamamı iki darbe. Bu parayla yeni bir kılıç satın alabilirim. Yirmi altın ödemek istemiyorum. Hem bu kadarını ben de yapabiliyordum, ne emek ne sermaye harcadım.” dedi. Usta, sakince genç adamın cümlelerini bitirmesini bekledi. Kılıcı tekrar minderin altına koyarak, eski yamuk haline getiren iki darbeyi oturup kalkarak vurdu ve kılıcı savaşıya iade etti. Çok kızmıştı genç adam ve kılıcı, ustanın elinden hırsla geri aldı. Yandaki mindere oturup, iki darbelik oturuş ve kalkışı gerçekleştirdi. Minderden muzaffer bir komutan edası ile kalktı, elini minderin altına soktu ve kılıcı hızla çekti. Gözlerine inanamadı, ata yadigârı kılıç ortadan ikiye bölünmüştü. Çaresiz bakışlarla ustaya döndü. Usta, savaşıya “Ödemeni istediğim bedel, iki darbeye değil, otuz yıllık birikimeydi” dedi.

BÜCÜR ZÜRAFA

İstanbul Gülhane Parkı'ndaki hayvanat bahçesinde zürafalar için oldukça geniş bir yer ayrılmıştı. Burada anne ve baba zürafa ile iki yavru zürafa kalıyordu. Onlar gün boyu salına salına geziyorlar, ziyaretçiler de onları seyrediyordu. Anne ve baba zürafa yıllardır burada buldukları için durumu kabullenmişler, bu hayata alışmışlardı. Fakat yavru zürafaların canı çok sıkılıyordu. Devamlı olarak babalarına “ Babacığım, bizler burada daha ne kadar zaman kalacağız? Bizleri masallarda anlattığın o güzel yerlere ne zaman götüreceksin? “ diye sitem ediyorlardı.

Bir gün yavru zürafalardan biri baba zürafaya şöyle bir soru sordu: “ Babacığım, bizler buralara nasıl geldik, kimler getirdiler? “ Bunun üzerine baba zürafa: “ Bundan yıllar önce, buralardan çok uzaklarda yaşamış dedeniz bücür zürafayı anlatacağım sizlere “ dedi. “ O zaman anlayacaksınız buralara nasıl geldiğimizi. Zürafalar hep uzun boylu, boyunlu olurlar, fakat dedeniz doğduğunda da küçükmüş. Yıllar geçmiş, yaşı büyümüş, boyu büyümemiş. Yaşının büyümesiyle birlikte onun kalbindeki özlem daha da büyümüş. Çünkü o, bir sirk yıldızı olmak istiyormuş. Yaşadığı çevrede tıkilip kalmak, dar bir kısır döngü içinde ömür törpülemek ona göre değilmiş. Bücür zürafa bu büyük hedefine ulaşabilmek için yaşadığı ormanda gösteriler düzenlemeye başlamış. Orman hayvanları bücür zürafanın gösterilerini ilgiyle karşılamışlar, onun yaptığı hayvan taklitlerini zevkle seyretmişler.

Günlerden bir gün ormana avcılar gelmiş. Bu avcılar yakaladıkları hayvanları hayvanat bahçesine götüreceklermiş. Bir tepenin üzerine çıkıp dürbünle çevreyi gözleyen avcılar karşıdaki düzlükte bücür zürafayı gösteri yaparken görmüşler. Bücür zürafanın hayranlık uyandıran hareketlerini, enfes dönüşlerini seyreden avcılar, onun tam bir hokkabaz olduğunda karar kılmışlar. Gösteri bittikten sonra bücür zürafayı yakalamak için iz sürmeye başlamışlar. Bücür zürafa hemen anlamış takip altında olduğunu. Bu durum onu hiç şaşırtmamış. Çünkü zirveye giden yolda önüne bir takım yol ayırımlarının çıkacağını biliyormuş. Olanı biteni en ince ayrıntılarına kadar düşünüp planını yapmış. Eğer plansız, programsız hareket ederse istenmeyen, üzücü olaylar ortaya çıkabilirmiş. Avcıların niyetini kesin olarak bilmek olanaksızmış.

Sonunda avcılar bücür zürafayı bir bataklığın yakınlarında kıstırmışlar. Sazlıkta yarım daire şeklinde ilerleyen avcılar, bücür zürafayı yakalamayı umdukları yerde yeller estiğini görmüşler. Bücür zürafanın ayak izleri bataklığın kenarında yok oluyormuş. Aslında bu durum planın bir bölümünü oluşturuyormuş. Bücür zürafa avcıların takibinden kurtulmak için daha önceden oraya sakladığı bir ağaç kütüğüne binerek uzaklaşmış. Ertesi gün avcıların konuşmalarını saklandığı yerden dinleyen bücür zürafa yakalandığı takdirde hayvanat bahçesine götürüleceğini öğrenmiş. Dört ayağı üstünde hoplaya hoplaya ortaya çıkmış ve avcıların hayret dolu bakışları altında iki perende atmış, daha sonra kurt gibi uluyup aslan gibi kükremiş. Bildiği bütün numaraları birbiri peşi sıra sergilemiş ve alkışlar arasında gösterisini tamamlamış.

Bücür zürafa hayvanat bahçesine getirilince bu bölüme konmuş. Fakat o burada da boş durmamış, gösterilerine devam etmiş. Bu arada annemle birbirlerine gönül vermişler. Aradan zaman geçmiş, ben doğmuşum. Küçüklüğümü hatırlıyorum da şu demir parmaklıkların arkası bücür zürafayı görmeye gelen insanlarla dolardı. O da gün boyu bıkmadan, usanmadan gösterilerini sürdürürdü. Yavrularım, bu hayvanat bahçesine yılın belli tarihlerinde uluslar

arası bir sirk gelir. Sirk kurulurken sirkin sahibi parkta gezmeye çıkmış. Buradaki kalabalığı görünce ne olduğunu merak edip sokulmuş. Bir süre bücür zürafayı seyrettikten sonra onun dünya çapında bir yetenek olduğuna karar vermiş ve yüksek bir ücret karşılığında sirke transfer etmiş. O, ele geçirdiği bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirmesini bildi. Bir iki provadan sonra sahneye çıktı. Görülmemiş bir başarı sapladı. Gittiği her yerde on gün kalan ve geceleri bir gösteri sunan sirk, bücür zürafayı kadrosuna almasıyla birlikte seyirci patlamasına uğradı ve günde dört beş gösteri sunar hale geldi. Sirkin o yıl bir ay kaldığını unutmadan söyleyeyim. Ertesi yıl sirk geldiğinde babam bücür zürafa buraya uğradı. Beni, annemi ve arkadaşlarını görmeye gelmişti. Çok sevindik. Yanımızda iki saat kadar kaldı. Pek çok ülkede gösteriler sunduklarını, gittikleri her yerde yoğun bir ilgiyle karşılaştıklarını anlattı. Sirk yıldızı olmak istemiş, bunun için yıllarını vermiş, sonsuz gayret göstermiş ve sonunda başarmıştı. Mutluydu. Şimdi anladınız mı yavrularım, buralara nasıl geldiğimizi, kimlerin getirdiğini? “

Yavru zürafalar sanki ağız birliği etmişlerdi aynı sözü söylemek için: “ Evet anladık babacığım, hem de çok iyi anladık “ dediler ve birbirlerine bakarak kıkır kıkır güldüler. Ortada reddedilmez bir gerçek vardı. Azmin başaramayacağı hiçbir şey olamazdı. Yeter ki gerçekten istenmeliydi. Tutar koparırdın. İdeal kiminin düşüncesinde bir tutku olarak kendiliğinden ortaya çıkardı. Kimi de başarılı birini örnek alarak onun izinden giderdi. İşte yavru zürafalar bücür zürafanın açtığı yoldan yürüdüler, onun izinden gittiler. Akşamları gökyüzüne dikkatle bakarsanız yıllar sonra birer yıldız olacak iki yavru zürafanın göz kırptıklarını görürsünüz.

İŞİĞİ YAYMAK

Genç bir adam orta halli bir şehirde kendi işini kurmuştu. Şehrin caddelerinden birinde, bir perakende dükkanıydı açtığı. Fakat, kendisi hem dürüst, hem de dost canlısı olduğundan; fazla kâra da tamah etmeyip dükkanındaki malları biraz ucuza sattığından kısa zamanda şehirdeki herkesin uğrak yeri haline gelmişti dükkanı. Zaman içinde dükkanının ünü o kadar yayıldı ki, civar şehirlerden olup yolu bu şehre düşen hemen herkes de ona gelip alışveriş yapmaya başlamıştı. Gelen giden, “Ne zaman bizim oralarda dükkan açmayı düşünüyorsunuz?” diye sorduğundan, sermayesi çoğaldığında genç adam civar şehirlere de yaymaya başladı işini. Sonra başka şehirler derken, büyük bir marketler zincirinin sahibi haline geldi. Ancak, bu arada, onca seneler geçmiş, bizim genç perakendeci yavaş yavaş bir ayağının çukurda olduğunu hissettiği senelere gelmişti. Nitekim, bir gün şiddetli bir rahatsızlık geçirip apar topar hastaneye kaldırmışlardı kendisini. Doktorların müdahalesi işe yaramış gözüküyordu. Ama adam ölümünün iyice yakın olduğunu düşünmeye başlamıştı hastane odasında.

Hastanede kaldığı günlerden birinde, onun yokluğunda işleri götürmeye çalışan her üç oğlunu yanına çağırdı adam. Artık yaşlandığından, Allah’ın ona daha uzun seneler yaşamayı nasip etmesi mümkün olduğu gibi yakın zamanda ölmesinin de pekâlâ mümkün olduğundan başlayarak, aklı başında her yaşlının söylediği birtakım cümleleri sıraladıktan sonra:

“Üçünüz de benim oğlumsunuz” dedi. “İçinizden hangisi şirketimizin başına geçecek, buna karar vermem zor. Ben öldükten sonra da bu yüzden birbirinizle kötü olmanızı hiç istemiyorum. O yüzden, hanginizin işin başında olmayı hak ettiğine karar vermek için sizi sınamaya karar verdim. Üçünüze de on dolar vereceğim. Şimdi gidip yalnızca bu on dolarla öyle bir şey alacaksınız ki, akşam getirdiğinizde şu odamı bir uçtan bir uca dolduracak. Haydi şimdi yola düşün bakalım.”

Çocuklar, babalarının yanından ayrıldılar ve her biri ayrı bir sokaktan yola koyulup alacakları şeyi düşünmeye başladılar. Akşam geri döndüklerinde babaları:

“Evlatlarım, on dolarla ne yaptınız?” diye sorduğunda, birinci çocuk:

“Arkadaşımın çiftliğine gittim, on dolarımı verdim ve ondan iki balya saman aldım” diye cevap verdi ve odadan dışarı çıkıp aldığı samanları içeri getirdi, çuvalı açtı ve samanları havaya savurmaya başladı. Odanın her tarafı bir anda samanla doldu. Ama az sonra samanların tamamı yere indi ve böylece, bu oğlunun babasının istediği şekilde odayı bir uçtan öbür uca dolduramadığı görülmüş oldu. Bunun üzerine, adam ikinci çocuğuna yönelip:

“Peki oğlum,” dedi, “sen paranla ne yaptın?”

Çocuk:

“Yorgancıya gittim. Ondan on dolarlık kuştüyü aldım” diye cevap verdi ve çuvalını içeri getirip içindeki bütün tüyleri savurmaya başladı. Birkaç dakikalığına neredeyse bütün oda tüylerle doldu, ama samanlar gibi tüyler de yavaş yavaş yere indiler ve böylece bu çocuğun da odayı dolduramadığı görülmüş oldu.

Sıra, son çocuğa gelmişti. Hasta yatağında hafifçe doğrulan adam:

“Sen evladım” dedi ona, “Sen paranı ne yaptın?”

Çocuk, “Babacığım!” dedi, “On dolarımı cebime koyup, senin yıllar önce açtığın ilk dükkana benzeyen küçük bir dükkana gittim. Dükkanın sahibine parayı verdim ve bozmasını istedim. Sonra, beş dolarımı bir hayır kurumunun kumbarasına bıraktım, dört dolarıyla yolda gördüğüm iki muhtaç insana yiyecekleri bir şey alıp verdim, kalan bir dolarla da iki şey aldım.”

Bunu der demez, elini cebine atıp bir çakmak ve bir mum çıkardı çocuk. Odanın lambasını kapatıp mumu yakınca, bütün oda mumun yaydığı ışıkla doldu. Saman veya tüy on dolarla odayı doldurmaya yetmemişti, ama bir dolara alınan mum ile çakmak bütün odayı bir uçtan öbür uca ışıkla doldurmuştu.

Bunun üzerine, memnun bir yüz ifadesiyle, “Çok iyi oğlum!” dedi baba. “Benden sonra işlerimin ve ailemin başında sen olacaksın. Çünkü, hayata dair çok önemli bir şeyi, ışığını yaymayı öğrenmişsin.”